

Åndsgaver

Frits Larsen - [Luthersk Missionsforenings Højskole](#) Hillerød 1923-62.

1.Kor.12

Her er noget, vi næppe kender til - Der var noget i Guds forsamling der, som vi ikke kender til nu. Forskel i talen om Ånden.

Gud måtte gøre noget med Peter, hvis han skulle få ham af sted til Cornelius. Da faldt Den Hellige Ånd på alle nærværende. Det ser vi ikke nu om dage. De måtte dog erkende det som Guds værk.

Peter erfarede - en erfaringssag med Ånden. - DA - Peter spørger en anden gang: Fik I Den Hellige Ånd, da I blev troende? - De vidste intet om nogen ånd. Så døbte han dem i Jesu navn.

Om nogen spurgte os nu: "Fik du Den Hellige Ånd da du blev troende?" Har vi erfaring, oplevelse af Den Hellige Ånd? For os er det en **trossag**. Vi tror på Den Hellige Ånd. - For dem en håndgribelig kendsgerning.

Trænge ind i enkeltheder kan vi ikke. Man siger: Det antages . . .Man tænker. De første kristne var anderledes kendt med den sag.

Jesus taler om Åndens betydning. Bedrøvelse fyldte disciplenes sind. Så sagde han: Jeg siger eder sandheden - gavnligt at jeg går bort.

Jeg vil sende Talsmanden til jer. - Talsmanden kom blot ved at Jesus gik bort. I den Nye Pagt skulle Guds Ånd gives til forsamlingen. De gamle hellige talte drevne af Den Hellige Ånd. Kan ikke tro på Kristus uden Den Hellige Ånd.

Ånden udøses nu over alt kød - alt i Jesu Kristi Rige. Guds Ånd stod altid i forbindelse med de såkaldte åndsgaver eller nådegaver.

I første tid: Altid Guds Ånd i nøje forbindelse med åndsgaver, der var øjensynlige for alle. Kom Ånden, ytrede det sig i åndsgaver på synlig vis.

Forskelligt fra vor tid. Vi regner med Den Hellige Ånd. Den skaber troen i os. Genfødelse er frugten af Åndens gerning; ikke en prædikants arbejde - glæde, fred er resultatet. Åndens værk kan ses i det ydre, ansigtets fred, men det er ikke af samme art som i første kristentid.

Åndens gaver.

Der er forbilleder til dem også i den gamle tid. Israel byggede en helligdom. Der traf de Herren. Helligdommen var et Kristusværk. Der lavedes stenpryd, metalstik o.s.v. - Israelitterne manglede duelige arbejdere. Gud vidste råd. Gav Bazabel (Besalel jvf. [2.Mos.35,30-33](#)) af sin Ånd til at være arkitekt og kunstner. Oholiab jvf. [2.Mos.31,5](#) udrustedes ligeså med Ånden. Her er Åndsgaverne. Guds folks gerning er den at bygge Guds hus ikke af sten men af levende stene - af mennesker. Guds hus er vi. I dette nye hus tjener Guds søn. Huset bliver engang færdigt. Her behøves nådegaver ligesom til det gamle tempel

Han gav nogle til apostle, nogle lærere. Til mands modenhed - til legemets vækst. Til arbejdet udadtil, men også til livet indadtil (Kristi legemes opbyggelse) når frem til enhed i troen (Kristus). Ser vi det, vil vi inderligt bede Gud skænke os denne nåde og nådegaverne - vi vil da også se efter det håndgribelige.

I Korinthermenigheden var alle åndsgaver repræsenteret. Menigheden var nok stor, men havde også skævheder. Gjorde forskel på nådegaverne. Nogle ubetydelige, andre vurderedes højt. Tungetalen sættes højest. Det, der havde skin af det overnaturlige passede dem.

Paulus havde ellers prædiket det blottede evangelium - Kristus korsfæstet. Troen hvilede da på Guds kraft. Den, der talte i tunger var i henrykkelse. Talen kunne kun opfattes af Gud og den, der havde modsvarende gave, at tyde. Begge evner kunne forenes i samme person.

Åndsgaver skal alle tjene til menighedens opbyggelse. Forstanden er uden for tungetalen. Det: i stilhed tale til Gud er opbyggeligt. Det er bøn.

Folkene i Korinth tilsigtede egen fordel, ikke forsamlingens. Vi søger ære på det åndelige område. Var vi tilstrækkelig åndelige ville vi ikke føle nogen trang til ære.

Der kunne frygtes for, at den, der talte i tunger skulle fremføre bespottelse mod Gud. Guds Ånd giver kun god tale [1.Kor.12.3](#) Nådegaver rækker også til menneskelige tjenester i menigheden. Vi ser hen til manden. Gud give, vi kan gøre erfaring af Åndens værk i tjenesten.

Alt bør sættes på samme plads, da det er den samme ånd. Der gives ikke Ånden uden til det, der er gavnligt. Intet udmærkelsestegn.

Visdoms tale - knyttet til erfaringer bl.a. af Guds nåde. Den gamle har mere visdom. Satan regner også Skriften. Jobs venner taler - Elihu tier, han lod dagene tale (årene). Alder i Herrens tjeneste. Vidnesbyrd om Herren ud fra oplevelserne.

Kundskabs tale - den tillærte. Yngre af år - skarp tænkeevne.

Tro til at gøre undergerning (nådegaver) o.s.v. ([1.Kor.12,9-10](#)) - Døbte med en ånd.

Ånden sætter enhver på plads i Kristi legeme. Intet lem kan undværes. Den med den ringere gave må ikke regne sig unyttig.

Åndsgaverne er af højeste vigtighed.

I de første århundreder havde forsamlingen ikke noget Ny Testamente, som vi har. Derfor var åndsgaverne aldeles nødvendige. Vi vejledes gennem det ad sandhedens vej. De første menigheder fik den direkte meddelelse fra himlen gennem ånds- eller nådegaverne.

Datidens profettale behøvede ikke dreje sig om fremtiden. Kunne godt være alm. vidnesbyrd om nutidsforfald. Der var mange ånder fremme. Derfor skulle ånderne prøves.-

For at bedømme ånden fik enkelte særlig nådegave. De godkendte Ordet. Vi øver også kritik af prædikanten. Selv anerkendelse udadtil er os ikke nok. Tryggere var det, om vi vidste han gik under Guds direkte tale altid.

Det var stor nåde, at Gud gav de mange åndsgaver. Vanskeligheden er at bruge dem rigtig. I Korinth regnedes tungetalen særlig højt. Tungetaleren pralede endda med sin nådegave. Det kødelige understøttedes af de andre. Så anviser han dem en ypperlig vej i kærligheden [1.Kor.13](#)

Ingen åndsgaver duer uden den bruges af kærlighed. Ellers bare intet. - klingende bjælde.

Endnu kan der tales om at en har noget frem for de andre. Det er f.eks. ikke enhvers sag at prædike. Men har nogen noget fremfor den anden er det vor skyldighed at bruge det i tjenende kærlighed. Så virker det tilbage på personen selv. Gør vi det af kærlighed er små som store gaver nyttige.

Åndsgaverne døde ret snart ud. Den profetiske holdt sig længst. Dette tab gav måske stødet til fremkomsten af Ny Testamente.

Tungetale var ikke bare at tale et fremmed sprog. Vi taler dansk og kan vi ikke mere, vil engelsk være os fremmed. Talte vi engelsk her kunne det tydes som tungetale. Det er selvsagt fejl.

Tungetale var et sprog, men der står i forskellige slags tunge.

Paulus siger: Taler jeg med engles tunger. Paulus har hørt uudsigelige ord. Det er et sprog der tales i himlen. Det er nok det sprog Gud har givet enkelte mennesker at tale på jorden. Modsvarende var tydningsgaven. Om nogen taler i tunger han bede at han også må kunne tyde det. Er der ingen, der kan tyde, så skal han tie. På pinsedagen talte apostlene i tunge. De forskellige hørte dem tale i deres eget sprog. De som var modtagelige fik gaven til at forstå. Andre var utilgængelige og de sagde, at apostlene var fulde og forvirrede.

Den profetiske gave kommer ved åbenbarelse. Personen, som besidder den, hører og bærer frem.

Derefter belærer han. Tekst (Gud) og tale. Taler en, og en anden får en åbenbarelse, skal den første tie (med sin forklaring) og den anden tale. Man er ikke tvunget til at prædike, fordi man fik en åbenbarelse - Profetens ånd er profeten underdanige. Har man Guds Ånd kan man herske over den, så man kan vente til tiden er. Talen om at Ånden trænger os, er ikke rigtig. Guds tale til den ene skal supplere den andens.

Menigheden stolede på, at det var Guds Ord og tog mod det, når ikke de, der prøvede ånderne sagde imod.

Stræb efter at tale profetisk. - Forbyd ikke at tale i tunger.

Paulus talte mere i tunger end de alle - alligevel finder vi ham aldrig som tungetaler. Heller nogle ord, som forstås end tusinde, der ikke forstås. Forbyder afgjort kvinder at tale i forsamlinger.

Det er nu mest kvinder, der repræsenterer tungetale. Her er kvinden nr.1, mens Paulus nægter kvinder adgang.

Menigheden er ikke bare så og så mange medlemmer, men et legeme. Hvert lem har betydning.

Ånden i Kristi legeme er den, der leder - også åndsgaverne. Lemmerne må føje sig efter dette.

Hånden gør sit, foden sit. Et legeme, hvis hoved er Kristus - et legeme, som ledes af samme ånd. Nu er menigheden splittet, mange afdelinger hver med sit retsmål. I tilfælde har man sat Guds klare ord ud af kraft af Hans til sine egne meninger. Så længe menigheden er sønderslidt er der ingen plads for åndsgaverne. [3.Joh.9-10](#) - Diotrefes nægtede apostlen adgang fordi han ville være den ypperste. Denne kødelige jagen efter at være førstemand er vidt forskellig fra Åndens magt. Megen kødelig magt gør, at de udslag, der kaldes åndsgaver ikke er af Gud.

Nej alle vore skranker og menneskelige ritualer må falde. Gud må have styret. Så får vi måske åndsgaver igen.

(Fra manuskriptsamling "Aanden" af Frits Larsen - venligst stillet til rådighed af familien til gengivelse på Shafan.

- 22.02.08)
